

Разследването започва

Една неделна сутрин в средата на февруари тръбачът на Седми кавалерийски полк изсвири такъв оглушителен сигнал за атака, като че ли генерал Къстър лично се беше материализирал в мансардата на Лари Мистъри на петнайсетия етаж на „Бейкър палас“ в Лондон. От силата на звука стъклата на прозорците зазвъняха и трясъкът им изхвърли от дивана Лари – високо, възкльощаво момче с рошава коса и дълбоки сенки под очите от постоянно недоспиване.

Беше осем часа. За четиринайсетгодишния Лари – ученик от елитното училище за детективи „Ай Интернешънъл“, това шокиращо събуждане беше като студен душ. Той скочи като ужилен, за да изключи стереоуредбата, като си проправяше път сред дрехи, кутии от пици, компютри, монитори, кабели и антени, пръснати из цялата стая.

Когато тръбата престана да свири, момчето въздъхна облекчено, прозя се и здравата се зачеса по главата. Спомените от току-що изминалата нощ изплуваха в съзнанието му и го накараха да застине намясто.

– Майчице! – извика отчаяно той. – Урокът по криминална физиогномика! Бързо! Майчице! По-бързо!

Лари мигновено се тръшна на стола пред бюрото и забеляза, че всички компютри са замръзнали на кадър от „Ловец на извънземни“ – онлайн игра, в която отряд герои претърсва космически бази, за да унищожи извънземни чудовища.

Беше прекарал голяма част от седмицата в ролята на Фил Дестроу, въоръжен до зъби

воин киборг. След продължителна игра Лари беше събрал толкова точки, колкото му бяха необходими, за да участва в националните финали, но беше занемарил уроците си по криминална физиогномика. Гризяха го чувство на вина и страх, че преподавателката – агент ФБЗ2, която винаги разбираше кога учениците ѝ не са учили, вече се е усетила и е замислила да го изпита точно днес с видеоконферентна връзка.

Щеше да се провали! След няколко минути ФБЗ2 щеше да се появи на екрана и да забие в него втренчения си поглед. Дотогава трябваше да навакса каквото може...

Задъхан от бързане, Лари изключи екраните с „Ловец на извънземни“ и събра листчетата с бележки, които беше пръснал навсякъде.

Пред него се натрупа малка планина от хартия и той започна бързо да ги прехвърля и да се опитва да си припомни туй-онуй от лекциите. Физиогномиката беше много трудна дисциплина: по външния вид на даден човек, най-вече по чертите и гримасите на лицето му, трябваше да се направят изводи за особеностите на неговия характер и наклонностите му.

– Такааа... Какво значи, когато веждѝте на

един човек са събрани? – смръщи вежди Лари. Прерови бележките си и прочете нещо, надраскано на задната страна на подложка за чаша. – А, ето... „Събраните вежди са ясен сигнал за наклонност към кражба.“ – той притвори очи и продължи нататък по конспекта. – Кой е изложил първите теории? Лесен въпрос. Отговарям: Чезаре Ломброзо, родоначалник на антропологичното направление в криминологията. Който обаче бил опроверган от други учени... Чакай, кои бяха те? – изохка отчаяно той и започна да рови из листчетата. – Къде отидоха историческите данни?

Знаеше, че теориите на Чезаре Ломброзо от деветнайсети век са преразгледани от начало докрай. Но по каква причина? И от кого?

– Дявол да го вземе, загубил съм ги! – изстена злощастният детектив. – Трябваше да внимавам повече по време на уроците! Сега какво ще разказвам на учителката?

Сякаш за да усложни още повече положението му, на екрана на един от компютрите неочаквано се мярна символът на „Ай Интернешънъл“, последван от надпис „Свързване. Моля, изчакайте.“

Лари зарови ръце в косата си.

– Този път ще ме скъсат! Ще ме скъсат!

Ще ме скъсат! – повтори той няколко пъти като развалена грамофонна плоча.

Но странно – на екрана се показа секретарката на училището, петдесетгодишна жена, с гъста мрежа от бръчици около устата.

– Съжаляваме, но трябва да ви информираме, че агент ФБЗ2 е ангажирана с оперативна мисия и не може да проведе днешния урок – обяви секретарката. – Срещата ви с криминалната физиогномика се отлага за следващата неделя, уважаеми господа. Приятни разследвания на всички!

По лицето на Лари се разтегна толкова широка усмивка, че стигна чак до ушите му. Какъв късмет! Невероятен! Имаше една седмица, за да прегледа записките си и да се подготви както трябва по темата. Реши да започне да учи още сега. Но ако съдеше по къркоренето на корема си, преди това трябва да хапне нещо.

Поръча си пица с домати, моцарела, рокфор, двоен салам и тройни пикантни пеперони. Беше я нарекъл пица „Зомби“, защото миризмата ѝ можеше да събуди и умрелите.

Тъкмо остави слушалката на телефона, и едно пронизително „БЛИП! БЛИП!“ му съобщи, че приятелите му са онлайн за партия „Ловец на извънземни“.

– Не трябва да се поддавам на изкушението! – тръсна глава Лари. – Иначе ще ми отиде кариерата на детектив!

Но само след миг решителността му се изпари. Той се върна при компютрите, сложи си слушалките и микрофона и поздрави Кларк и Малъри, които го очакваха на входа на първо ниво. После се потопи в тъмните коридори на една космическа развалина, чувствайки как го обхваща вълнението от предизвикателството.

– Стреляй в тази гадост! Стреляй! Стреляй! – извика му Кларк в слушалките.

– Внимавайте! Излизат от стените! – сега беше Малъри, който крещеше с цяло гърло.

– След малко трябва да се оттегля, момчета – каза им Лари.– Чакам пица.

– Ей, Лари, чу ли онази история за кражбите в апартаментите? – попита Кларк.

– Не. За какви кражби става дума?

– Според Скотланд Ярд всички, които поръчвали пица, след това разбирали, че са им изчезвали разни неща – обясни приятелят му.

– Случи се и у нас – добави ядосано Малъри. – От-

краднаха сребърния семеен чайник.

Лари се изхили. Ако полицията се беше обърнала към него, той вече щеше да е разрешил случая.

– При мен това не се случва – заяви той, като гръмна със своя двуцевен пистолет. – Аз имам зорко око!

В този момент звънът на домофона отвлече вниманието му от играта. Лари се хвърли към вратата, отвори и покани момчето с пицата да влезе. Казваше се Дерек и беше симпатичен младеж, който винаги разказваше абсурдни истории за доставките, които правеше из целия град.

– Осем лири – каза Дерек.

Лари направи място за кутията с пица на масата, успя да намери портфейла си и извади от него банкнота от десет лири. Дерек благодари за щедрия бакшиш и си тръгна.

Но изненадите тази сутрин все още не бяха свършили. Докато отхапваше от деликатесната пица „Зомби“, бъдещият детектив забеляза проблясването на дисплея на айнета – многофункционално устройство от титан, което използваха всички ученици от неговото училище. Беше го закачил на една кукичка над дивана.

– Лари! Какви ги вършиш! Елиминираха ни! –

започна да протестира Кларк в слушалките.

Лари не му обърна внимание и изтича да вземе айнета.

От съобщението на дисплея апетитът му секна.

РАЗСЛЕДВАНЕ ВЪВ ВЕНЕЦИЯ.
МАКСИМАЛНА СПЕШНОСТ.
ПРЕГЛЕДАЙТЕ ПРИЛОЖЕНИТЕ
ФАЙЛОВЕ.

Лари остави пицата и се изстреля като междуконтинентална ракета към дома на братовчедка си Агата. В бързането не забеляза, че любимата му ръкавица за бейзбол беше изчезнала!

1. Домашни задължения

В безоблачен ден като днешния всеки спътник, насочен към покрайнините на Лондон, можеше да засече необикновено късче земя, което приличаше на спретната салфетка. Беше обширно имение – идеален зелен правоъгълник, пробит в средата от мъничък небесносин правоъгълник. Всичко в имението беше със строги геометрични форми: градините, алеите, фонтаните, старинният викториански замък със сини покриви, разположен в средата.

Това беше „Мистъри хаус“, домът на дванайсетгодишната Агата и на нейното ексцентрично семейство. Родителите на момичето прекарваха в Лондон много малко време, след което отново заминаваха за някакво отдалечено кътче на света и не се връщаха с месеци. С годините Агата беше свикнала с техните дълги пътувания и почти постоян-

ното им отсъствие и престана да ги изпраща на летището. Предпочиташе да съставя списък със задачи за поддръжка на имението и се залавяше с изпълнението им колкото може по-бързо.

Този път беше ред на Колониалната зала.

– От колко време не е бърсан прахът тук? – обърна се Агата към икономa, когато свалиха тежката верига и застанаха на прага на потъналата в прах и паяжини зала.

Господин Кент вдигна рамене.

– Не съм сигурен, но предполагам, че поне от година.

– Толкова дълго? Като си помисля, че когато бях малка, често слизах тук. Беше страшно интересно...

– Господин и госпожа Мистъри никога не са ми нареждали да почиствам тази зала – изчерви се икономът и пристъпи виновно от крак на крак. – Признавам, че напълно съм я забравил.

– Може така да е по-добре. Като се заемем с чистенето, щем – не щем, ще преровим всичко и може да открием интересни неща – огледа се Агата и весело почеса чипото си носле. – Хайде! Да се залавяме за работа.

Уотсън, чисто белият сибирски котарак на Агата, вече беше скочил в полумрака на

залата и я обхождаше с безшумни котешки стъпки, душейки различни вехтории.

Въоръжен с огромна пухена бърсалка, господин Кент прекрачи решително прага и отвори широко прозорците, за да проветри. Внезапен порив на вятъра вдигна облак от прах, но за щастие, икономът беше облякъл предпазна работна престилка над изрядния си смокинг.

Колониалната зала се намираше в мазето на сградата и на места, където мазилката се беше изронила, се виждаха старите камъни на основата. Помещението беше разделено на тематични зони, посветени на известни предци на фамилията Мистъри. През изминалите години всеки от тях беше донасял в Лондон какви ли не екзотични предмети от различни краища на света, натрупани сега върху мебели, стелажи и пиедестали.

Веднага щом прахът се уталожи, Агата застана в средата на залата и се огледа наоколо, сякаш разглеждаше омагьосана гора.

– Каква прелест! – прошепна тя. – Защо забравих това място? Защо трябваше да мине толкова време, преди да се върна тук?

Момичето въздъхна виновно. Тази част на къщата беше истински извор на знания. Агата имаше желязна памет и много лесно скла-

дираше в нея разнообразна информация. Свободното си време прекарваше в четене на книги на всякакви теми и за най-любопитните неща в тях си водеше бележки в своя верен бележник. Щом искаше да стане известна авторка на криминални романи, това беше задължително.

Икономът се опита да я утеши.

– „Мистъри хаус“ е прекалено голяма, за да може човек да помни всички стаи... Винаги крие изненади!

Агата не се остави чувството на вина да я мъчи дълго и вече потриваше нетърпеливо ръце.

– Имаш право, господин Кент – усмихна се тя. – Дали ще може да надникна тук-там, докато ти почистваш?

– Нямам нищо против, госпожице.

Агата приближи до първата витрина в залата. На бронзовата табелка стоеше името на неустрашимата Маргарет Мистъри. Тя се беше занимавала с културна антропология и беше станала един от най-добрите специалисти по музикални инструменти на времето си. Беше събрала келтски арфи, египетски лютни, барабани от района на Амазонка и много други непознати предмети с чудновати форми.

– Това би трябвало да е диджериду – Агата посочи един духов инструмент, дълъг около два метра.

Икономът спря да размахва пухената бърсалка за прах и огледа странния инструмент.

– Трябва ли ви помощ, за да го вдигнете, госпожице Агата? – попита той.

– О, да. Благодаря. Искам да разгледам по-добре украсата му.

– Разбира се, госпожице Агата.

Господин Кент беше бивш боксьор тежка категория и се поддържаше в перфектна форма с непрестанни тренировки. За неговите стоманени мускули диджериду то тежеше по-малко от клонче.

– Ако не ме лъже паметта, австралийските аборигени изработвали инструмента от голямо парче евкалиптово дърво, проядено от термити. Затова диджериду имат различни форми, в зависимост от формата на дървото, от което са направени – обясняваше Агата. – Аборигените ги украсявали със знаците на племето и свирели на тях по време на племенните церемонии. Страхотно, нали? – възкликна възторжено тя.

– Аха – с безразличие кимна икономът.

– Между другото, диджериду е европейско название. Аборигените са го наричали йедаки.

Не намираш ли, че е изключителен? – попита Агата. – Това е много древен инструмент. Може би се е появил преди петнайсет хиляди години.

– Честно казано, струва ми се, че е доста тежък – отбеляза господин Кент. – Как се свири на него?

– Трябва само да се духа вътре и да се удря по тръбата, за да се модулира звукът. Какво чакаме, защо не го изпробваме? – Агата едва сдържаше любопитството си.

Икономът почисти диджериду то с пухчето, после го поднесе към устата си и духна силно.

От дъното на тръбата излезе само облак прах, който се посипа върху Уотсън. Котаракът подскочи от уплаха и се скри в един ъгъл да чисти козината си.

– Съжалявам – извини се господин Кент. – Не го видях.

Бъдещата криминална писателка се разсмя от сърце и премина към съседния пиедестал, върху който се извисяваше огромен дървен тотем.

Върху табелката се виждаше името на Алън Мистъри, голям познавач на индианските диалекти. Участвал в откриването на непознати територии в Новия свят и пре-

вeждал на англичаните. Мохиканите го бяха приели с голяма симпатия и го бяха отрупали с много подаръци.

Вниманието на Агата беше привлечено от един необикновен предмет, закачен на тотема. Беше обръч, от който висяха пера и кожени върви с мъниста и образуваха мрежа, подобна на паяжина. Някъде беше чела, че се нарича „капан за сънища“. Индианците го закачали над главите на децата си. Вярвали, че хубавите сънища могат да преминат през капана и да се плъзнат по перата към спящия, а мрежата спира лошите сънища и кошмарите.

Агата извади писалката и бележника си и започна бързо да пише.

– Значи, историята може да започне така...– промърмори тя. – „Заселниците повярвали, че капанът за сънища улавя злите духове, задържа ги в селището им и те отвличат стадата им. Шерифът обаче открил, че тази история е скроена от алчни злодеи, които разчитали на суеверието на хората, за да отвлекат животните...“

Тя продължи да пише още няколко минути, докато господин Кент лъскаше неуморно салата.

– Да, може и да излезе нещо... – възкликна

доволно момичето, после затвори бележника и го прибра обратно в джоба си.

В този момент се чу грохот и нещо се сгромоляса. Уотсън беше бутнал една голяма маска от слонова кост, намерена в Африка от Фредерик Мистъри. Чичо Фред, както го наричаше майката на Агата, бил изключителен танцьор. Един хубав ден решил да напусне завинаги сцената и се преселил сред африканските туземци, за да изучи техните танци. Върнал се с един кораб, натоварен с мистериозни предмети: статуетки, идоли, копия, щитове и какво ли още не. Най-ценна сред тях била страшната маска на демон, в която сега се блъсна Уотсън.

Агата отиде да разучи зловещото лице на маската. Може би щеше да я вдъхнови за един разказ. В това време дотича

господин Кент, за да сложи маската обратно на мястото ѝ. Агата обаче имаше други планове.

– Какво ще кажеш, ако се опитам да си я сложа? – попита тя.

– Сигурна ли сте, госпожице? – погледна я смутено икономът. – Струва ми се доста тежка за вас.

– Едва ли, ако завържете здраво въженцата около кръста и раменете ми – настоя Агата и след няколко минути беше покрита от главата до петите с африканската маска.

– Сигурна съм, че видът ми е страшен! – смееше се тя, вървейки слепешком из залата.

– Ако в „Мистъри хаус“ имаше призраци, щяха да избягат ужасени – съгласи се господин Кент с малко крива усмивка.

Но ужасените не бяха призраците.

– АРГХХХХ! – изкрещя някой на вратата.

Лари, който беше търсил братовчедка си из целия замък, влезе в Колониалната зала, привлечен от шумотевицата, и се изправи пред зловещата усмивка на страховития демон. Тъкмо се канеше да си плюе на петите и да хукне навън, когато Агата се отърва от маската. Тя потисна смеха си и се зае да успокоява Лари.

– След малко повече от час трябва да от-

летим за Венеция – съобщи злощастният детектив, когато дойде на себе си. – Готови ли сте за ново разследване?

– Напълно готови! – отвърна Агата и потупа върха на носа си. – Дай ми само една минута, за да се свържа с нашия роднина в този район.

– И да сложим все пак по нещичко в куфара – добави господин Кент.

Момичето изтича в стаята си, за да направи справка в родословното дърво на фамилията: една огромна карта, върху която бяха отбелязани местожителството, професията и степента на роднинство на всички Мистъри. За всеки от тях имаше по една снимка.

Тя намери роднината във Венеция, свърза се набързо по телефона с него, сложи в куфара най-необходимото и набута Уотсън в клетката за пътуване.

После отиде при другите и обяви весело:

– Можем да тръгваме, скъпи колеги!

